

Med vodilnimi klubi v Jugoslaviji

Pogovor z Andrejem Boltežarjem, trenerjem kolesarskega kluba Astra

Kolesarski klub ASTRA deluje s tem imenom 9 let. Prej se je imenoval KK Odred, katerega ustanovitelji so bili miličniki. Prvotno je imel klub predvsem člansko ekipo. S preimenovanjem v KK Astra je klub razširil svojo dejavnost in se začel ukvarjati z vzgojo podmladka in ostalih selekcij. Uspeh ni izostal, saj so bili v zadnjih šestih letih med vodilnimi klubi v Jugoslaviji v kategoriji mlajših mladincev, zadnje čase pa tudi pri starejših mladincih.

S tekmovalci dela trener Andrej Boltežar, ki je vodja trenerskega in celotnega strokovnega dela. V pomoč ima še dva honorarna trenerja. Kljub raznim težavam in osipu tekmovalcev je strokovno delo zelo uspešno. To potrjujejo izvrstni rezultati lanske in letošnje sezone.

● **Koliko članov, mladincev in pionirjev ima klub in kdo je uspešnejši?**

«Klub se zaenkrat ne ukvarja z množičnostjo, ampak deluje predvsem na področju tekmovalnega kolesarjenja in vzgoje kadrov. Imamo 7 članov v članski selekciji, 9 članov v selekciji starejših mladincev, 8 članov v selekciji mlajših mladincev in 10 pionirjev. Kot ekipa so najuspešnejši mlajši mladinci, ki so državni prvaki. Državni prvak v posamezni konkurenci je pri starejših mladincih Elči Hrovat, pri mlajših mladincih pa Brane Ugrenovič, ki je obenem tudi najuspešnejši tekmovalcev v letošnji sezoni. Omeniti moramo še Roberta Pintariča, ki je stalni član državne reprezentance in je bil član ekipe, ki je na svetovnem prvenstvu dosegla odlično 8. mesto.»

● **Stroški za takšen klub verjetno niso majhni; kdo prispeva in koliko?**

«Pokrovitelj kluba je SOZD Astra s svojimi delovnimi organizacijami, ki prispeva večino sredstev. V sofinanciranju pomaga tudi ZTKO Bežigrada in mesta Ljubljane. Sredstva krijejo najnujnejše izdatke. Vsekakor pa bi rabili še več sredstev za široko dejavnost. Glede na stabilizacijo pa seveda ne moremo računati na povečanje. Največ sredstev porabi klub za nakup tehnične opreme, saj stane eno kolo okrog 80.000,00 din.»

● **Koliko je klub povezan z Bežigradom, kaj mu dolguje in obratno?**

«KK Astra je vseskozi tesno povezan z občino Bežigrad in to predvsem preko ZTKO in SITKS Bežigrada. Vsa dejavnost kluba se odvija za Bežigradom, kjer ima sedež tudi SOZD Astra.»

● **Kaj ste letos še dosegli in katera tekmovalca so pred vami?**

«Zastavljeni cilj smo dosegli in rezultati so nad vsakim pričakovanjem. Osvojili smo večino ekipnih državnih prvenstev, kakor tudi individualnih naslovov državnih prvakov. Poleg osvojitve navedenih naslovov je Brane Ugrenovič dosegel edinstveni rekord, saj je zmagal takorekoč na vseh pomembnejših dirkah, skupaj 27. Splošni uspeh bi bil še večji, če ne bi bila na odslu-

ženju vojaškega roka lanskoletni državni prvak Primož Čerin in pa perspektivni mladi tekmovalci Silvo Povirk.

Za sezono 1983 smo se začeli pripravljati zelo zgodaj in to že v novembru z rednimi treningi vsako sredo, petek in soboto dopoldan in popoldan. V januarju bomo imeli 14-dnevne posebne zimske kondicijske priprave. V novi sezoni bomo poskušali obraniti dosežene rezultate. Vsekakor pa bodo uspehi odvisni tudi od dotoka sredstev in nabave nujno potrebnih dirkalnih koles, avtomobila in ostalega.»

Kolesarski klub Astra deluje v SOZD Astra. Funkcija kluba je predvsem propagandna, če zamerimo, da je klub dal in še daje slovenskemu kolesarstvu odlične kolesarje in seveda več ugled slovenskega in jugoslovanskega biciklizma doma in na tujem. Potrebn pa bi bilo, da bi v sami Astrii pospeševal množično rekreacijo na dveh kolesih.

BORUT POGAČNIK

OBŠIRN PROGRAM

Smučarji Dola pred novo sezono

Smučarji, člani Partizana Dol, se intenzivno pripravljajo na novo predolimpijsko sezono. Čeprav pri nas ni snega so najbolj aktivni tekači in biatlonci naredili že kar precej kilometrov po «špuri», oboji pa imajo za seboj tudi že prve tekme. Tekači so vadili na Dachsteinu v Avstriji in tekmovali v olimpijskem Seefeldu pri Innsbrucku. Tisti biatlonci, ki niso v reprezentanci, pa so bili pod vodstvom trenerja Premožeta kar na skrajnem severu Evrope, v sovjetskem Murmansku. Mladinci in mladinke ter pionirji in pionirke so bili pod vodstvom trenerja Straserja na snegu na Rogli, dokler ga ni tudi tam pobralo. Skakalci, ki jih vadija trenerja Moder in Rusjan, so bili še na najboljšem, saj so lahko vadili kar doma na plastiki. Na plastiko pa so zdaj že namestili late za «snegolov». Poleg so napravili še manjšo 10-metrsko «pručko» za cicibane.

Še prav posebej pa so letos od domačega snega odvisni številni tekači-rekreativci, ki jih je nekoliko prizadela tudi bencinska suša. Si-

cer pa, če bo vreme vsaj še 14 dni suho bodo imeli na rekreacijskem centru Korant na voljo zelo lepo 6 km dolgo krožno tekaško stezo, ki jo društvo ureja skupaj z bežigradsko delovno organizacijo Hidrogradnje.

Smučarji Partizana Dol imajo letos v programu naslednje prireditve:

SREBRNA SMUČARSKA PALICA – tekmovalje smučarskih tekačev v vseh oddelkih bo 15. in 16. januarja v Dolu ali v Bohinju;

JUBOV POKAL – tekmovalje v smučarskih skokih za vse oddelke bo januarja ali februarja v Dolu (glede na snežne razmere), sicer pa 1. maja na plastiki na Korantu;

PRVENSTVO SRS V BIATLONU – sredi februarja v Dolu ali na Pokljuki;

ZASAVSKI SMUČARSKI TEKI – lokalno množično tekmovalje v smučarskih skokih bo v dolini, če bo dovolj snega sicer pa na koncu sezone na trasi nad Korantom.

JOŽE JERMAN

Davni časi: posnetek z II. zleta Zveze tabornikov Slovenije na Ostrožnem, 19. septembra 1954.

Poziv Bičkovcem vseh generacij

Slavili bodo 30-letnico taborniškega odreda

Taborniški odred Bičkova skala bo spomladi 1983 praznoval 30-letnico. Za jubilej pripravljajo več akcij: pohod na Bičkovo skalo, slovesno akademijo s tovariškim srečanjem, razstavo, orientacijski pohod in propagandni tabor.

Ob proslavah 20 in 25-letnice odreda je več starih »Bičkovcev« predlagalo, da bi se ob naslednji podobni priložnosti ponovno srečalo čim več nekdanjih članov odreda. Radi bi zbrali tudi čim več arhivskih dokumentov in slikovnega gradiva o našem skupnem delu.

Odlučili smo se, da te predloge in želje uresničimo. Zato prosimo vse nekdanje Bičkovce, da nam posredujejo svoj sedanji naslov ter sporočijo čas, v katerem so bili aktivni člani odreda. Prosimo, da nas obvestite kakšne arhivske dokumente imate, jih je možno fotografirati ali ste jih celo pripravili odstopiti odredu.

Pravočasno vam bomo poslali podroben spored vseh naših prireditvev na katere vas že sedaj pristočno vabimo.

Opozorite na to obvestilo vse svoje nekdanje tovariše iz odreda. Vsa sporočila pošljite najkasneje do 20. januarja 1983 na naslov: Stane Fortuna, Trebinska 7, Ljubljana oziroma na telefon 346-139.

ODBOR ZA PROSLAVO 30-LETNICE ODREDA BIČKOVA SKALA

SEJEM SMUČARSKA OPREME

Tudi rabljeno se da zamenjati

Smučarski klub SMUK je imel letos v dvorani KS v Savskam naselju kar dva sejma otroške rabljene smučarske opreme. Na prvem sejmu v oktobru je 150 otrok zamenjalo razno opremo od smuč, čevljev do oblačil, v novembru pa se je številno zamenjalcev dvignilo kar na 234.

Za razliko od drugih sejmov ta – lahko bi mu rekli tudi izmenjalni in posvetovalni – nima prav nič skupnega s komercialnimi sejmi. Prinesel premajhne pančerce in jih zamenja za večje. Isto velja za smuči, palce, bunde in drugo opremo, ki sodi k temu športu. Marsikateri starši na tak način lahko pametno prihranijo lepo vsoto za opremo mladega nadebudneža, ki ob hitri rasti rabi vsako leto večje število čevljev in obleke.

Tovrstna akcija je tudi idejno dobro izpeljana in kot pravi predsednik smučarskega kluba Smuk Matjaž Turnher, želijo, da bi ostala tudi naprej tradicionalna in še bolj množična.

Za člane kluba je to delo popolnoma volontersko, pa vendar jim je to v zadovoljstvo, saj se dobro zavedajo, da je potrebno začeti prav mlado generacijo skromno vzgajati in jim pomagati s strokovnimi nasveti. Nekateri starši doka hitro verjamejo svojim hčeram in sinovom, da so za bližajočo smučarsko sezono čevlji premajhni, da so smuči prekratke ... skratka, kar na enkrat ni nič več dobro. Na tem sejmu so člani kluba mladim smučarjem s pomenjanjem in strokovnimi nasveti pomagali ugotovljati kaj je še in kaj ni več dobro za letošnjo sezono. Bili so primeri, ko so se otroci vračali z isto opremo kot so jo prinesli v zamenjavo pač zato, ker so bili prepričani, da »smučarski asi« verjetno le več vedo kot njihovi starši.

Tako obojestransko zadovoljstvo pa je tudi edino plačilo in priznanje prizadevnim članom SK SMUK.

IVANKA POLANEC

V afriških gorah

Iz dnevnika črnuške alpinistične odprave ATLAS 82

Deževne kaplje v pljuskah zalivajo vlak, od obzorja do obzorja se razprostira mračna slivna, ki jo od časa do časa za hip prekinejo slepeči bliski nevihte. Preko poudske nižine se bližamo industrijskemu središču severne Italije, Milanu. To je zadnji kraj na naši poti, ki ga poznam, naprej bo vse novo. Vlak hiti po zeleni ravnini čez široko reko Pad, nato proga zavije v rahlo valovite zelene hribe, dokler ne dosežemo druge strani italijanskega škorinja z znanim pristajališčem mestom Genova.

V poznem popoldnevu se vozimo ob razpiti Azurni obali, ki je ta dan zaradi slabega vremena skoraj prazna. Končno zvečer prispemo v Marselles, največje francosko pristanišče, znano po predelavi mamil in kriminalu. Železniška postaja vrvi v množici ljudi vseh ras, polno je mornarjev, prostitutk, prosjakov in klošarjev. Zapustimo vlak, v čakalnici najdemo nekaj prostora, sedemo in zadovoljno ugotovimo, da smo prvi dan prepotovali okrog tisoč kilometrov.

Nedelja 29. avgusta

Svetle luči Marsellesa počasi tonejo v hlad noči. Vlak skoraj neslišno brzi preko ravnice južne Francije. Na obzorju se pojavijo prve svetle proge, znanilke novega dne. Na meji v Port Bou se preselimo v španski vlak. Cariniki nas zaspano, brez pregleda, pustijo v Španijo. Pokrajina preko katere potujemo je pu-

sta, ožgana od sonca in suše. V vagon pride sprevodnik in zahteva od vseh potnikov doplačilo za vožnjo. Pet minut predava v španščini – za nas bi bilo vseeno, če bi ga poslušali v kitajščini – z lističa, ki ga deli kot potrdilo o doplačilu izvemno, da so Španci izumili nov, 2 a razred, v katerem se vozimo.

Piše: DANILO PATARČIČ

V Barceloni tavamo po postaji in občudujemo vozni red, nobene pametne zveze ni za Madrid. Odlučimo se za potovanje z lokalnimi vlaki. Odpotujemo v Caspe, mestece v notranjosti Španije. Ob progi valovijo na vse strani polja žita, nasadi grozdja in oljk. Sonce neusmiljeno pripeka. «Oh, kaj bi dal za eno pivco», zavzdihne Šandi. Žejja je res huda. Ko stopim v Caspeju z vlaka, se v pripekajočem soncu skoraj opotečem. Kot da bi hodili po dnu zarečega jezera lave. Čez trenutek že žulimo v prijetni senci velikega drevesa pivo za 50 pezeta. Za postajo se zlekemo v senco, jemo in počivamo. Gremo še na eno pivco, zdaj ga dobimo za 35 pezeta. Španci pač znajo služiti denar! Zvečer odpotujemo v Zaragozo.

Ponedeljek 30.

Vlak drdva proti Madridu, S težavo sedim na umazanih tleh v ozrjem hodniku prepolnega vagona. Poskušam zaspati. Rahla jutranja svetloba razgali prve hiše španske prestolnice.

V velikih trgovskih hišah nakupimo manjkajočo opremo in hrano. Za kosilo si privoščimo nekaj hamburgerjev. Ko zvečer zapuščamo veliko, živahno špansko prestolnico in se usmerimo na jug, smo založeni s hrano za 15-dnevno bivanje v afriških gorah.

Torek 31. avgusta

Po 17-urni vožnji prispemo z veliko zamudo v najjužnejše špansko pristanišče Algeciras. Kot protiutež britanskemu Gibraltarju leži na nasprotni strani morskega zaliva. Zvemo, da nam je zadnja ladja, ki pluje danes v Afriko, že ušla. Sranje; še en dan bo šel k vragu! V zelenem parku, stisnjem med glavno cesto in morsko obalo v samem središču mesta razprostrto spalne vreče, jemo in se nacejamo z mlekom. Park je precej živahno mamilarsko središče. Vsakih nekaj minut nam mladi španski hipiji poskušajo prodati najboljši haš po najnižji ceni. Čeprav ne mislimo kupovati se veselo pogajamo za ceno in jo krepko zbijamo navzdol. Ko se zmrača prvič po štirih dneh mirno prespimo noč na prostem v mehki, topli travi parka.

Sreda 1. septembra

Španska ladja zapušča staro celino. Medli obris skrivnostne črne celine se vabljivo dviga v daljavi. Mesto Tanger kakor rahel megličast privid raste iz moraja, čedalje svetlejšje je in bolj razpoznavno s svojim vitkim minaretom. Na obali je hud vrvjež. Težko otovorjeni se skušamo prilgufjati mimo maroške čarne, brez kletvic, zamud in dolgih pregledov, vendar smo med vso množico turistov najbolj zanimivi za tečne carinike. Vsi potniki z ladje so brez težav odšli čez carino, nam pa premečejo nahrbtnike.

Člani črnuške odprave na trajektu, ki pluje v Afriko. Od leve na desno: Sandi, Janez, Danilo in Dušan. Foto: Boris Benedičič

Ježno pospravljamo prtijago. Cariniki se nam škodeželjno režijo, očitno so danes za svojo predstavo izbrali prav nas. Potlej odkorakamo naravnost na plažo, razposajeni kot otroci se namakamo v Atlantskem oceanu in tekamo po čudoviti vroči mivki. Srečamo zagrebškega študenta, ki sam potuje po Maroku.

Zvečer se zapodimo po ozkih mestnih ulicah na trg, ki kipi v vrvenju ljudi. Belo oblečeni Arabci prodajajo lepe izdelke iz kože, srebra in kristalov. Liter navadne vode stane tri jurje, liter coca cola pa dva jurja, zato veselo pijemo coca colo. Borisu v vrvežu ukradejo spalno vrečo.

Vlak na jug odpelje pozno ponoči. Vonj po hašu se kot prijetna razpoložajnska nit plazi skoraj iz vseh kupejev. Svetovni popotnik Zagrebčan Marko nakiada o dogodivščinah z vsakoletnih potepanj po

zahodni Evropi. Vsi naperjamo ušesa le Sandija kraljenje po želodcu opozori na lakoto. Iz nahrbtnika potegne mali plinski gorilnik in na tleh kupeja začne kuhati torteline. Ko že prijetno dišijo vlak nenedoma sunkovito potegne in konzerva se razlije po tleh vagona. Sandi preklinja, mi se režimo, a že pride sprevodnik in jezno zahteva, da takoj počistimo svinjarijo. Čez nekaj minut se tla kupeja že blešdijo od snage. Sandi kljub dobromerim opozorilom izkušnih kolegov ne popusti. Zdj se loti kuhanja hrenovk. Varuje jih kot pastir svojo čredo. Tedaj pa se s police za prtijago zvrne v globino 30 kg težak nahrbtnik in kot bomba prileti na hrenovke. Razletijo se po naših oblačilih. Kakšna nesreča, vlak pa kar naprej skozi noč!

(Se nadaljuje)